

ברצינות...

מטרת הפעולה:

חברי הקבוצה\גרעין יעבדו באופן רציני במשימה (ובכלל...)

מבנה הפעולה:

1. הבנה שלא מספיק לעשות ולהשקיע, צריך שזה יקדם למטרה
2. אחריות אישית
3. רצינות בהתמדה ובהכנה מראש
4. ייצוגיות
5. סיכום – חובת המתנדב

מהלך הפעולה:

1. לא מספיק לעשות

מחלקים פתקים עם שמות של חפצים והחניך צריך להגדיר את החפץ כך ששאר הקבוצה תבין כמה שיותר מהר במה מדובר. הרעיון הוא שאף אחד לא מגדיר מפתח כ"ברזל מעוך עם חריצים" אלא משהו שפותח מנעולים, ואם הוא לא פותח מנעולים הוא לא שווה כלום, למרות שהוא נראה כמו מפתח.

התקדמות במשבצות: אחד החניכים נעמד על משבצת (אחת מהרצפות), השאר, כל אחד בתורו, מכוון את המתנדב להתקדם משבצת אחת לאן שהוא רוצה. אם כל אחד יכוון סתם איך שבא לו, המתנדב לא יגיע לשום מקום, אם תוגדר מטרה (נגיד מחליטים להוציא את המתנדב מהחדר, להכניס אותו לפח וכו') אז כל אחד יפעל ויכוון אותו בהתאם ונשיג את מה שרצינו. כך גם בהדרכה,

כל פעולה, שחנ"ש, מסע, שבת ארגון וכו' הם צעידה במשבצת אחת אבל זה לא אומר שעובדים. כאן חשוב להדגיש שכלפי חוץ נעשית עבודה, מושקעת אנרגיה, האדם צועד ממשבצת למשבצת ולא מתבטל אבל באמת הוא לא מתקדם. זה שעשינו הרבה פעילויות והשקענו מלא לא אומר שעבדנו נכון ושהשגנו את המטרה.

הרעיון בשתי ההפעלות הוא שזה שכלפי חוץ זה נראה משהו, זה לא אומר שזה באמת קורה ושזה יעיל ומתקדם.

זה שהגרעין מגיע כל שבוע למקום מסוים לא אומר שהמשימה מתקדמת, אם הם יושבים עם עצמם ומריצים צחוקים, כלפי חוץ יש אנרגיות אבל באמת אין תפוקות.

2. אחריות אישית

סיפור המקרה הבא (מקרה אמיתי)

המקרה ארע בניו יורק ברובע קווינס ובו נמנעו עדים מלדווח על מקרה הרצח שארע לקייט ז'נובז-קייט חזרה מעבודתה בבאר מקומי ב- 3:20 לפנות בוקר. היא החנתה את הפיאט האדומה שלה מול ביתה ופנתה לדירתה. לפתע הגיח איש ממחבוא והתנפל עליה, האיש ניסה גם לדקור אותה. קייט זעקה לעזרה, אור נדלק בכמה חלונות בדירות הפונות לרחוב. קייט נאבקה כדי להשתרר מאחיזתו של התוקף והצליחה לברוח לפינת הרחוב שם ראוה ושמעוה שכנים נוספים, האיש לא הרפה ממנה, היא זעקה "אני מתה", "אני מתה" וכעבור שניות הייתה קייט מוטלת מתה ברחוב. 38 שכנים צפו באירוע ושמעו את זעקותיה במשך מחצית השעה. עיתונאים שראינו את השכנים שהיו עדי ראייה למקרה או עדי שמיעה גילו כי אף אחד מהם לא חש לעזרתה של קייט ואפילו לא טרח להרים טלפון למשטרה או לשרותי ההצלה האחרים. שיחת טלפון אחת ויחידה הייתה עשויה להציל את חייה של קייט...

מדוע 38 הצופים נמנעו מלהגיש עזרה ולו פשוטה למקרה?

מפזרים בפינות החדר את התשובות האפשריות וכל אחד עומד ליד הסיבה שנראית לו:

- כי הם פחדו להסתבך עם התוקף.
- כי הם לא שמעו טוב או לא ראו טוב.
- לא היה אכפת להם כי זה לא קרה להם.

- הם חשבו שזה משהו אחר או שהם פשוט מדמיינים או חולמים שזה קורה.

תוצאות החקירה המשטרית שנעשתה בעקבות הרצח היו כדלקמן:

לקבוצה 1- תשובה זו נבדקה אך התברר שבין 38 האנשים היו שוטרים ועוד 4 אנשי בטחון בדרגות גבוהות. אנשים שעושים עבודות של עצירת חשודים ותוקפים מדי יום. גם הם לא חשו לעזרת קייט.

לקבוצה 2- תשובה זו נבדקה אך התברר כי בשחזור האירוע נערכו לאנשים אלו בדיקת עיניים ושמיעה וכמו כן – בעת שחזור האירוע ע"י המשטרה בדקו את זוויות ההסתכלות דרך החלונות ואת יכולת שמיעת הקול מהבתים הסמוכים והתברר שהדבר אפשרי ויותר מזאת היו כאלה שראו ושמעו את קייט בטווח של מטרים ספורים. אף הם לא דווחו על האירוע או ניגשו לעזרתה.

לקבוצה 3- תשובה זו נבדקה או בראיון לאחר האירוע התברר כי האנשים היו מזועזעים ממקרה הרצח וכי כמה מהם אף לקו בתופעות של רעידה והלם לאחר ששמעו על תוצאות האירוע מפי החוקרים. בשאלון שהועבר בין הצופים התברר שהם אכפתיים מאוד כלפי התופעה של רצח ברחוב שסמוך לביתם.

לקבוצה 4- תשובה זו נבדקה אך לשאלת החוקרים בשאלון שהועבר לעדי הראיה לאחר המעשה הסתבר כי כל מי שראה או שמע הבין שמדובר במציאות ולא בחלום וכמו כן הניח שמדובר באירוע קשה ואלים במיוחד. רק 3 אנשים טענו שהם אכן חשבו שהם מדמיינים.

בעקבות מעשים מעין אלו נעשה **מחקר** במעבדה: אמרו לאנשים שיש מחקר על מהירות פתרון שאלות. חלק מהנבדקים ישבו לבד בחדר וחלק ישבו כמה באותו חדר. תוך כדי שהם עונים על השאלות, השמיעו קולות של צעקות וצרחות/ במחקר אחר עשו עשן, ובדקו כמה אחוזים מהנבדקים הבודדים יצאו לבדוק מה קורה וכמה מהנבדקים שישבו בקבוצות והת-ב-ר-ר שהיו אחוזים גבוהים יותר מאלו שישבו לבד שקמו לבדוק מה קורה מאשר אלו שישבו בקבוצות בגלל שכל אחד חשב שמישהו אחר יקום ויבדוק.

המסקנה היא כי כאשר ישנם משתתפים רבים בחברה (וככל שהיא גדולה יותר והמשימה מורכבת יותר) ישנה נטייה לסמוך שמישהו אחר כבר ידאג שהעסק יתבצע. האם כך זה גם אצלנו???

חכמינו אמרו שגדול המצווה ועושה ממי שאינו מצווה ועושה, האם אכן כשאנחנו לא מצווים אנחנו מרשים לעצמינו להניח שמישהו אחר יעשה את העבודה ומחפפים?! האם התחושה שאנחנו מתנדבים מאפשרת לנו להיות לא רציניים?!

3. התמדה והכנה

בנייה מלגו ובנייה בקוביות / פאזל לעומת דומינו ריבוע
הרעיון הוא שכדי שמישהו יחזיק מעמד צריך רצף, קשר בין כל חלק וכל יחידה שמרכיבה את השלם.
זה גם רצף של זמן וגם של תוכן. אי אפשר לבנות משהו יציב מזריקות חד פעמיות ולא מתוכננות.

4. ייצוגיות

סוף מסלול, אגד, סלקום, חולצות גרעין... אם העולם הכלכלי משתמש במדים כנראה זה משתלם,
ואם זה טוב לו, על אחת כמה וכמה שזה נכון לנו.

משמעות לבישת חולצת התנועה כוללת מספר דברים:

- ✓ גאוות יחידה. אתה לובש אותה כי אתה מאמין בדרך שלה ועושה דברים בשם הדרך הזו
- ✓ רצינות (זו לא קבוצת ילדים מתלהבת אלא גוף רציני שלוקח אחריות על מה שקורה כאן)
- ✓ אמירה ציבורית של התנועה
- ✓ כשאתה עושה משהו לבוש בחולצת התנועה, 10,000 חניכים מכל הארץ מצטרפים לעשייה הזו שלך (וכן זה גם כשעושים משהו שלילי אז צריך להיזהר...)
- ✓ רצף לילדים ולהורים. גם אם מגיעים לפעמים אנשים אחרים, זה שכולם לובשים אותה חולצה נותן סדר ותחושה של רצף ועקביות.
- ✓ יש למי לפנות. מכירים את חולצת התנועה כמשהו שעושה להם טוב ואולי בעז"ה הם יפנו אלינו בעוד דברים שהם צריכים (זה לא יקרה אם סתם נבוא אליהם כי הם לא יחשבו שיש לכמה נערים כח לעזור, המסגרת מראה עוצמה)

5. לימוד

"כל אשר ידבנו ליבו **תקחו** את תרומתי..." (פרשת תרומה) – אחרי שהתנדב, מוציאים ממנו אפילו

בכפיה